

og gemte sig bag den, mens Fritjof skred forbi ind i det tilstødende Værelse.

Det var en vis Undseelse, der fik ham til at skjule sig. Han var kommen til at tænke paa, at Fritjof, naar han først havde berettet om sine egne Triumfer, rimeligvis naadigt vilde spørge til hans Planers Fremgang, hvad der vilde genere ham, fordi han under deres Debatter i Berlin undertiden havde brugt ret uforsigtige Ord om den Opsigt, hans Ideer havde vakt, og om de Forventninger, man i sagkyndige Krese knyttede til deres Gennemførelse.

Det gik i det hele klart op for ham, at han ikke vilde kunne udholde at blive her i Byen, hvor han overalt udsattes for den Slags pinlige Møder. Med formelig Rædsel tænkte han paa den store Festlighed, der næste Dag skulde afholdes paa „Skovbakken“, og hvortil næsten hele den salomonske Familjes Omgangskres var indbudt. Det daglige Samvær med Svigerforældrene vilde under de nuværende Forhold heller ikke være opmuntrende for ham, og han havde jo i Virkeligheden ikke mere at gøre her. Den Agitation, han havde bestemt sig til at genoptage, hvad enten det nu blev med et nyt Stridsskrift eller med en Række Avisartikler, kunde han lige saa godt, ja maaske allerbedst føre fra Udlandet. Og saa var der jo dette med Nanny ... og det andet ... dette uforudsete, at Moderen netop skulde være kommen her til Byen.

Ja, han maatte rejse igen. Og helst saa snart som muligt. Endnu den næste Dag vilde han tale med Jakobe derom. Forresten havde det jo ogsaa hele Tiden været Meningen, at han kun skulde opholde sig her ganske midlertidigt.

Han drak ud af sit Glas og gik bort.

Idet han fra Kafeens Støj og stærke Lys kom